

Sygn. akt V GC 1181/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paweł Rozpara
Protokolant:	Sylwia Niska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko W. S. (1)

o zapłatę

1. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie V GC 1181/16,
2. zasądza od pozwanego W. S. (1) na rzecz powoda OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 13 466,13 zł (trzyście tysięcy czterysta sześćdziesiąt sześć złotych trzyście groszy) wraz z:
 - umownymi odsetkami od kwoty 11 835,24 zł od dnia 14 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego,
 - umownymi odsetkami od kwoty 11 835,24 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych, tj. w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych,
 - ustawowymi odsetkami od kwoty 1630,89 zł od dnia 14 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.,
 - ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1630,89 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
3. oddala powództwo co do kwoty 336,85 zł (trzysta trzydzieści sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy),
4. umarza postępowanie w sprawie w części co do kwoty 693,92 zł (sześćset dziewięćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt dwa grosze),

5. zasądza od pozwanego W. S. (1) na rzecz powoda OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 3143,82 zł (trzy tysiące sto czterdzieści trzy złote osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Paweł Rozpara

Sygn. akt V Gc 1182/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 14 września 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (dalej jako: (...) Wierzytelności) domagał się zasądzenia od pozwanego W. S. (1) kwoty 14.496,90 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 12.172,09 zł w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 14.09.2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1.528,46 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.09.2015 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 796,35 zł od dnia 14.09.2015 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą W. S. (1) (...) z tytułu umowy o kredyt ratalny na zakup pojazdów zawartej w dniu 28 marca 2011 roku pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., przy czym pierwotna kwota kredytu wynosiła 16.842,10 zł. Powód wskazał, że z dniem 4 stycznia 2010 roku na podstawie art. 492 § 1 pkt 1 ksh nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. (spółka przejmowana) z (...) Bank S.A. (spółka przejmująca). (...) Bank S.A. wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Z kolei z dniem 1 czerwca 2012 roku nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. z siedzibą w W. na (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. Z dniem połączenia (...) Bank S.A. wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. Z dniem 1 czerwca 2012 roku (...) Bank S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A.

Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w zakresie warunków spłaty przedmiotowa umowa kredytowa została wypowiedziana, a na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych.

Poprzedni wierzyciel (...) Bank S.A. w związku z brakiem spłaty należności wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie po uzyskaniu klauzuli wykonalności do (...) wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności.

Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 4.03.2015 roku. Na wartość przedmiotu sporu tj. na kwotę 14.496,90 zł składa się: kwota 12.172,09 zł z tytułu niespłaconej kwoty kapitału z datą wymagalności 19.04.2013 r., kwota 1.528,46 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez (...) Bank S.A. od kwoty niespłaconego kapitału od dnia wystąpienia zaległości w spłacie do dnia 25.02.2015 r. z datą wymagalności 20.03.2013 roku oraz kwota 796,35 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26.02.2015 do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu z datą wymagalności 14.09.2015 r.

Powód podkreślił, że poinformował pozwanego o zmianie wierzyciela i wezwał go do dobrowolnej zapłaty całej należności w terminie 7 dni, jednak ten nie przesłał żadnej odpowiedzi.

(pozew elektroniczny k. 4-11)

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 roku w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach.

(postanowienie k. 86)

Pismem z dnia 19 listopada 2015 roku powód w odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych pozwu, uzupełnił pozew i zmodyfikował wartość przedmiotu sporu i wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 13.802,98 zł wraz z odsetkami umownymi od kwoty 12.172,09 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 1.630,89 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł. W uzasadnieniu powód wskazał, że otrzymał od pozwanego częściową spłatę należności w wysokości 693,92 zł dlatego też w tym zakresie powództwo cofa, zrzeka się dochodzonego roszczenia w zakresie tej kwoty i wnosi o umorzenie postępowania w tym zakresie.

(pismo powoda – uzupełniony pozew k. 17-73)

W wyroku zaocznym z dnia 21 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od pozwanego W. S. (1) na rzecz powoda OMEGA Wierzytelności kwotę 13.802,98 zł wraz z: umownymi odsetkami od kwoty 12.172,09 zł od dnia 14 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, umownymi odsetkami od kwoty 12.172,09 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych tj. wysokości równej stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych, ustawowymi odsetkami od kwoty 1630,89 zł od dnia 14 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1630,89 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3143,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w pkt II Sąd umorzył postępowanie w części do kwoty 693,92 zł i w pkt III nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wymagalności.

(wyrok zaoczny k. 98)

Pozwany w sprzeciwie od wyroku zaocznego z dnia 13 lipca 2016 roku wniósł o uchylenie wyroku zaocznego w całości i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów sądowych według norm przepisanych. W uzasadnieniu w pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazał, że zawarł umowę w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, dlatego też termin przedawnienia wynosi 3 lata. Pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę kredytu dnia 22 listopada 2012 roku, zatem trzyletni termin upłynął w dniu 22 listopada 2015 roku licząc od dnia skuteczności wypowiedzenia dokonanego przez (...) Bank S.A. Pozwany podkreślił, że w dniu 28 marca 2011 roku zawarł umowę kredytu nr (...) z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wpisaną w KRS pod numerem (...). Umowa ta została zawarta w związku z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą- W. N.. Bank udzielił pozwanemu kredytu o łącznej wartości 16.842,11 zł, który był przeznaczony na zakup pojazdu marki R. (...) w kwocie 15000 zł. W dniu podpisania umowy, pozwany złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji w zakresie roszczeń (...) Bank S.A. o zapłatę, jakie mogą wynikać z umowy kredytu nr (...) z dnia 28 marca 2011 r. Początkowo pozwany spłacał regularnie raty wynikające z harmonogramu. Po czym stracił płynność finansową. Nie posiada potwierdzeń na wszystkie przelewy, niektóre z nich wykonywał z rachunku bankowego swojej babci J. P.. Część potwierdzeń zapłaty rat kredytu dołączył do sprzeciwu. Pozwany przyznał, że pismem z dnia 22 listopada 2012 roku w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu (...) Bank S.A. wypowiedział w/w umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Z uwagi na to, że cała wymagalna należność nie została uiszczona, wypowiedzenie stało się skuteczne z dniem 22 listopada 2012 roku a cała wierzytelność stała się wymagalna. Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Sosnowcu sygn akt I Co 3451/13 na wniosek wierzyciela, nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...) z dnia 15 lipca 2013 roku na łączną kwotę 13003,67 zł. Sąd oddalił wniosek wierzyciela w części dotyczącej dalszych odsetek liczonych od dnia 16 lipca 2013 r od kwoty 12 605,09, w wysokości 16 % w stosunku rocznym. Wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Pozwany dobrowolnie uiszczył kwotę 3.900 zł, z czego komornik na rzecz wierzyciela pierwotnego przekazał kwotę 3453,85 zł. Ostatnia wpłata została dokonana w listopadzie 2015 roku. W dniu 4 marca 2015 roku (...) Bank S.A. dokonał przeniesienia przysługującej mu wierzytelności na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. k. Następnie w związku z przeniesieniem ogółu praw i obowiązków przysługujących (...) Bank S.A. w spółce (...) na (...) Sp. z o.o. Sp. k.a. oraz na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 4 marca 2015

roku zostały przeniesione przez (...) Sp. z o.o. Sp. k.a. na rzecz (...) Wierzytelności wszelkie prawa i roszczenia (...) Bank S.A. z tytułu umowy (...). Pozwany wskazał jednak, że z zawiadomienia nie wynika na jaką kwotę opiewała przelana wierzytelność. Brak jest jakiegokolwiek rozliczenia wskazującego i uzasadniającego, że zasądzona na rzecz powoda kwota jest poprawnie obliczona i że pozwany nie spełnił roszczenia na rzecz poprzedniego wierzyciela. Powód na uzasadnienie przedstawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu i ewidencji analitycznej z dnia 14 października 2015 roku, jednak nie udowodnił tym, że przelana wierzytelność istnieje w kwocie dochodzonej w pozwie. Pozwany podniósł również, że (...) Bank S.A. pomimo sprzedaży wierzytelności nie złożył wniosku o umorzenie postępowania egzekucyjnego, a zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04, wskutek cesji wierzytelności bankowy tytuł egzekucyjny upada.

Pozwany dodał, że po dniu cesji wpłacił komornikowi na spłatę zadłużenia z tytułu bankowego tytułu egzekucyjnego kwotę 3200 zł, z czego po odliczeniu kosztów egzekucji na poczet zadłużenia komornik przekazał do G. (...) Bank kwotę 2789,11 zł. Pozwany wskazał, że wobec nieprzedstawienia wycień co do należności głównej i odsetek, nie wie w jakiej wysokości ponosi odpowiedzialność za zobowiązanie. Nie ma też informacji, czy G. (...) Bank przekazał otrzymane środki powodowi.

(sprzeciw k. 106- 114)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 15 września 2016 roku powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Dodał, że wierzytelność dochodzona pozwem nie korzysta z powagi rzeczy osądzonej. (...) Bank S.A. na podstawie art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 roku prawo bankowe wystawił bankowy tytuł egzekucyjny opatrzony klauzulą wykonalności na mocy postanowienia sądu. Poprzedni wierzyciel po uzyskaniu klauzuli wykonalności wystąpił do komornika o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, a powód kupił jego wierzytelność. Bank na podstawie wniosku kredytowego udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 16842,11 zł, ale w związku z zaprzestaniem terminowej spłaty rat kredytu, wypowiedział umowę co postawiło w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia: całego kapitału wraz z odsetkami i opłatami. Z kolei postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (...) jest dokumentem urzędowym, z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania. Tym samym sąd potwierdził wysokość i wymagalność wierzytelności pierwotnego wierzyciela i dochodzonej w niniejszym postępowaniu. Z zestawienia treści załącznika do aneksu stanowiącego wykaz wierzytelności objętych umową przeniesienia portfela z dnia 4 marca 2015 roku oraz bankowego tytułu egzekucyjnego wynika, że powód nabył wierzytelność przeciwko stronie pozwanej wskazaną w (...). Powód wskazał, że był uprawniony do naliczania odsetek od wymagalnej należności. Skapitalizował zatem odsetki stosując stawkę czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Wysokość niespłaconego kapitału została wskazana w bankowym tytule egzekucyjnym jako należność główna i wynosiła ona 12605,09 zł, z kolei na załączniku do aneksu stanowiącego wykaz wierzytelności objętych przelewem została wskazana kwota 12172,09 zł. Różnica wynikała z dokonanych wpłat.

Powód podniósł ponadto, że pozwany poza zakwestionowaniem istnienia i wysokości zadłużenia nie przedłożył żadnych dokumentów na udowodnienie własnych twierdzeń. Z kolei powód przy wartości przedmiotu sporu uwzględnił kwoty wpłacone na jego rachunek, które zaliczył na poczet odsetek karnych od kwoty niespłaconego kapitału. Powód na mocy umowy nabył wierzytelność z tytułu odsetek karnych w kwocie 3286,80 zł, a po uwzględnieniu wpłat do zapłaty pozostało 834,54 zł.

Powód wskazał, że nie doszło również do przedawnienia jego wierzytelności, bowiem złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności w dniu 2 września 2013 roku przerwało termin przedawnienia.

(odpowiedź na sprzeciw k. 178-186)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny sprawy:

W dniu 28 marca 2011 roku pomiędzy (...) Bank Spółką Akcyjną w W. a pozwanym W. S. (1) została zawarta umowa kredytu nr (...) na kwotę 16.842,11 zł na okres 48 miesięcy. Zgodnie z § 9 umowy zastrzeżono, że w przypadku

opóźnienia w terminowym uregulowaniu rat kredytu ustalonych w harmonogramie, bank będzie pobierał od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczane według stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3- miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych.

dowód: umowa kredytowa wraz z harmonogramem spłaty (k. 63-67)

Pozwany w dniu 28 marca 2011 r. złożył oświadczenie o poddaniu się egzekucji na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego.

dowód: oświadczenie o poddaniu się egzekucji (k. 68)

W związku z zaległościami w płatnościach, pismem z dnia 22 listopada 2012 roku r., (...) Bank S.A. wypowiedział pozwanemu umowę kredytu, zachowując 30-dniowy termin wypowiedzenia.

dowód: wypowiedzenie (k. 69)

Wobec okoliczności, iż pozwany W. S. (1) nie spłacał rat kredytu gotówkowego, (...) Bank S.A. dnia 15 lipca 2013 r. wystawił na podstawie swoich ksiąg bankowych tytuł egzekucyjny przeciwko W. S. (1) z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartego dnia 28 marca 2011 r. o numerze (...).

Wysokość zobowiązania kredytobiorcy na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami, opłatami i innymi prowizjami wynosiła: 13.003,67 zł, z czego kwota 12.605,09 zł stanowiła należność główną, kwota 398,58 zł odsetki za opóźnienie od dnia 31.05.2013 r. do dnia 15.07.2013 r. Przy czym w tym tytule zastrzeżono dalsze odsetki: od kwoty kapitału liczone od dnia 16.07.2013 r. do dnia zapłaty według stopy procentowej obowiązującej w G. (...) Bank, która na dzień wystawienia tytułu wynosiła 16 % i od kwoty odsetek za okres od dnia 16.07.2013 r. do dnia zapłaty liczone w wysokości ustawowej.

dowód: bankowy tytuł egzekucyjny z 15 lipca 2013 r. (k. 2 akt sprawy I Co 3451/13 Sądu Rejonowego w Sosnowcu)

Postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Sosnowcu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 15 lipca 2013 r. nr (...) wystawionemu przez (...) Bank S.A. w W., przeciwko W. S. (1), na kwotę 13.003,67 zł z tytułu umowy o kredyt z dnia 28 marca 2011 r.

dowód : postanowienie z 7 sierpnia 2013 r. (k. 28 akt sprawy I Co 3451/13 Sądu Rejonowego w Sosnowcu)

Wnioskiem z dnia 6 listopada 2013 roku (...) Bank S.A. wniósł o wszczęcie egzekucji przeciwko pozwanemu na podstawie w/w tytułu wykonawczego wydanego w sprawie I Co 3451/13. Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sosnowcu wszczął i prowadził egzekucję pod sygnaturą Km 6974/13. W toku postępowania egzekucyjnego do dnia przelewu wierzytelności na poczet wymagalnej kwoty ściągnięto: 256,74 zł i 399 zł.

dowód: akta komornicze Km 6974/13, zestawienie dokonanych wpłat (k. 157)

W dniu 4 marca 2015 roku (...) Bank S.A. dokonał przeniesienia przysługującej mu wierzytelności na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W.. Następnie w związku z przeniesieniem ogółu praw i obowiązków przysługujących (...) Bank S.A. w spółce (...) na (...) Sp. z o.o. Sp. k.a. oraz na podstawie umowy o przelew wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku zostały przeniesione przez (...) Sp. z o.o. Sp. k.a. na rzecz (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wszelkie prawa i roszczenia (...) Bank S.A. z tytułu umowy nr (...).

dowód: zawiadomienie o przelewie (k. 70), umowa przelewu wierzytelności z 4 marca 2015 r. wraz z załącznikiem (k. 32-40)

Pismem z dnia 14 kwietnia 2015 r. powód (...) Wierzytelności wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia powstałego z tytułu nieterminowej spłaty tej umowy kredytu, które na dzień 21 kwietnia 2015 r. wynosiło 15.304,49 zł.

dowód : wezwanie do zapłaty (k. 71)

Na dzień 14 września 2015 roku pozwany posiadał u powoda zadłużenie w kwocie 12.172,09 zł z tytułu kapitału, w kwocie 796,35 zł z tytułu odsetek naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od 26.02.2015 r. do 13.09.2015 r., w kwocie 1181,50 zł z tytułu odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych (k. 60)

Pozwany W. S. (1) po przelewie wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku dokonał wpłat na rzecz Komornika Sądowego prowadzącego egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego- bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz poprzedniego wierzyciela (...) Bank S.A. należności, które po potrąceniu kosztów egzekucyjnych zostały następnie przekazane na rachunek bankowy powoda i wynosiły kolejno: 370,50 zł (wpłata w dniu 9.04.2015 r.), 346,96 zł (wpłata w dniu 15.05.2015 r.), 346,96 zł (wpłata w dniu 15.06.2015 r.), 346,96 zł (wpłata w dniu 15.07.2015 r.), 346, 96 zł (wpłata w dniu 15.08.2015 r.), które to kwoty zostały uwzględnione w określaniu wartości dochodzonej pozwem należności. Kolejne wpłaty zaksięgowane po dniu wniesienia pozwu tj. kwota 400 zł (uiszczona w dniu 15.09.2015 r.) i 400 zł (uiszczona w dniu 15.10.2015 r.) zostały przekazane wierzycielowi po potrąceniu kosztów egzekucyjnych w łącznej kwocie 693,92 zł. Zgodnie z wolą wierzyciela zostały one zaliczone na poczet wierzytelności z tytułu odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25.02.2015 r. Zatem do zapłaty z tego tytułu pozostała kwota 834,54 zł. Z kolei z tytułu odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 26.02.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu do zapłaty pozostała kwota 796,35 zł. Należności te w łącznej kwocie 1.630,89 zł powód skapitalizował.

dowód: potwierdzenie wpłat (k. 122-127)

Z kolei w dniu 15 listopada 2015 r. pozwany uiścił na rzecz Komornika kwotę 400 zł, która to kwota po potrąceniu kosztów egzekucyjnych w ostatecznej wysokości 336,85 zł została przekazana na poczet spłaty kapitału pozostałego do zapłaty, który po pomniejszeniu o tę należność wynosi obecnie 11.835,24 zł.

dowód: akta komornicze Km 6974/13, potwierdzenie wpłaty (k. 128)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, złożonych przez stronę powodową do akt sprawy, których autentyczności, ani wiarygodności w toku postępowania nie kwestionowała żadna ze stron. W szczególności były to: umowa kredytu gotówkowego numer (...) z dnia 28 marca 2011 r., bankowy tytuł egzekucyjny z 15 lipca 2013 r. nr (...), umowa przelewu wierzytelności z 4 marca 2015 r. Podstawę poczynionych ustaleń faktycznych stanowiły akta Sądu Rejonowego w Sosnowcu w sprawie o sygn. I Co 3451/13, w którym to postępowaniu nadano klauzulę wykonalności w/w bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a także akta postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sosnowcu pod sygn. Km 6974/13 oraz dowody przedłożone przez pozwanego przy sprzecznie od wyroku zaocznego, w szczególności potwierdzenia przelewów należności komornikowi (k. 119-128) oraz potwierdzenia przelewów należności na rzecz banku jako spłata kredytu (k. 129-136).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie praktycznie w całości, oddalono powództwo tylko w niewielkim zakresie.

Zgodnie z przepisem art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2016 r. poz. 1988 ze zm), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych

terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Istota umowy kredytu, wyrażona w art. 69 ust. 1 pr. bank., jest funkcją podstawowych uprawnień oraz obowiązków stron tej umowy, czyli banku (kredytodawcy) i jego kontrahenta (kredytobiorcy). Wykorzystanie kredytu oznacza oddanie do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych na określony w umowie cel. Oddanie do dyspozycji środków pieniężnych ma zapewnić kredytobiorcy ich wykorzystanie w sposób odpowiadający jego interesom określonym w umowie kredytowej. Należy podkreślić, że roszczenie kredytodawcy (banku) o zwrot kredytu powstaje dopiero po wykorzystaniu odpowiedniej sumy kredytowej przez kredytobiorcę. Wykorzystanie takie oznacza bowiem wykonanie umowy kredytowej przez bank w postaci oddania kredytobiorcy odpowiedniej sumy kredytowej do dyspozycji kredytobiorcy. Sposób wykorzystania (tzw. akt wykorzystania) może być określony w umowie, przy czym strony mogą dokonać zmiany tego sposobu także po zawarciu umowy kredytowej.

Dokonując oceny ustalonych okoliczności faktycznych Sąd w pierwszej kolejności zauważa, że fakt zawarcia przez pozwanego umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 28 marca 2011 r. nie był przez pozwanego kwestionowany. Niewątpliwa jest zatem okoliczność istnienia pierwotnie po stronie (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. wierzytelności wobec pozwanego wynikającej z umowy kredytu. Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl zaś art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Powód w sposób właściwy udokumentował przejście na niego uprawnień z umowy kredytu nr (...) zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a W. S. (1) jako kredytobiorcą. Do pozwu powód dołączył poświadczoną stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. kopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 marca 2015 r. (umowy przeniesienia portfela). Poświadczenie przez profesjonalnego pełnomocnika kopii umowy ma moc dokumentu urzędowego, zatem nie budzi wątpliwości zbieżność treści załączonej do pozwu kopii dokumentu z jego oryginałem. Treść umowy sprzedaży wierzytelności wskazuje na przeniesienie przez (...) sp. z o.o. sp. k.a. wierzytelności wymienionych w załączniku do tej umowy na rzecz powoda. Wskazuje na to bezpośrednio pkt. 2.3 umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 marca 2015 r. Z dołączonego do umowy wyciągu z załącznika do umowy, poświadczonego za zgodność stosownie do art. 129 § 2 k.p.c., wynika, że przedmiotem przelewu, była między innymi wierzytelność przysługująca uprzednio (...) Bank S.A. względem W. S. (1) wynikająca z umowy nr (...) o kredyt gotówkowy z dnia 28 marca 2011 r. Potwierdzają to dane wskazane w poszczególnych rubrykach załącznika. Cesji nie sposób przy tym uznać za sprzeczną z ustawą bądź właściwością zobowiązania. Strony nie zawarły również w treści umowy zastrzeżenia zakazującego pierwotnemu wierzycielowi zbycia wierzytelności.

Bezsporne były zatem okoliczności zawarcia umowy kredytu bankowego, okoliczność nieterminowej spłaty poszczególnych rat, wypowiedzenie umowy przez bank i przelew wierzytelności na powoda.

Sporna była okoliczność wysokości należności pozostającej do zapłaty z tytułu umowy kredytu.

Nietrafione są zdaniem Sądu uwagi pozwanego, co do okoliczności, że powód nie wskazał sposobu wyliczenia kwoty roszczenia głównego. Powód wyraźnie w uzasadnieniu pozwu powoływał się na wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym wskazane są poszczególne kwoty składające się na jego wierzytelność.

Sąd nie wykorzystał jednak przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 14 września 2015r. Zgodnie bowiem z art. 194 ust. 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi moc prawna takich wyciągów jako dokumentów urzędowych nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Tym samym „wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 25 lutego 2015r., I ACa 824/14, opubl. Lex nr 1661137). Z dokumentu tego nie można więc wnioskować, że wierzytelność o jakiej mowa w wyciągu przysługuje funduszowi, chyba, że jest to okoliczność bezsporna. W niniejszej sprawie twierdzenie to było jednak sporne, dlatego też na podstawie tylko tego dowodu nie można było uznać, że strona powodowa jest wierzycielem pozwanego w zakresie wysokości wierzytelności ujętej wyciągiem.

Na podstawie art. 6 k.c. po stronie powoda leżało udowodnienie w postępowaniu kwestii istnienia wierzytelności oraz jej wymagalności. Zdaniem Sądu powód wywiązał się z powyższego obowiązku składając nie tylko kopię niekwestionowanej przez pozwanego umowy kredytu bankowego, ale także kopie adresowanych do pozwanego wezwań do zapłaty i wypowiedzenia umowy kredytu. Najistotniejszym w tej kwestii dowodem jest jednak postanowienie Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 7 sierpnia 2013 r., wydane w sprawie I Co 3451/13, w którym Sąd ten nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 15 lipca 2013 r. wystawionemu przez (...) Bank S.A. przeciwko dłużnikowi W. S. (1). Postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu korzysta z mocy dokumentu urzędowego (art. 244 k.p.c.), z którym wiąże się domniemanie autentyczności i prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, a zatem wykonalność bankowego tytułu egzekucyjnego odnośnie wskazanego w nim zobowiązania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2010 r., IV CSK 187/10, LEX nr 667507). Tym samym Sąd Rejonowy w Sosnowcu potwierdził wysokość i wymagalność wierzytelności pierwotnego wierzyciela. Za niewątpliwie należy uznać zatem istnienie po stronie pierwotnego wierzyciela wymagalnej wierzytelności w wysokości i z tytułów wskazanych w bankowym tytule egzekucyjnym. Stąd też zasadnym jest zasądzenie od pozwanego kwot wskazanych w bankowym tytule egzekucyjnym.

Jeżeli chodzi o wysokość wierzytelności, to należy zaznaczyć, że pozwany zaciągnął u poprzedniego wierzyciela kredyt w wysokości 16.842,11 zł, a powód nabył od banku wierzytelność z tytułu niespłaconego kredytu w wysokości 12.172,09 zł (kapitał główny). Wraz z wierzytelnością główną z tytułu niespłaconego kredytu powód miał nabyć odsetki umowne i odsetki karne w łącznej wysokości 2.324,81 zł: kwota 1.528,46 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 25.02.2015 r. oraz kwota 796,35 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 25.02.2015 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Z bankowego tytułu egzekucyjnego wynika wprost opóźnienie dłużnika w spełnianiu świadczenia. Uprawnia to wierzycieli, zarówno pierwotnego, jak i jego następcę, w myśl art. 481 § 1 k.c., do naliczania dalszych odsetek od należności głównie za okres opóźnienia. W myśl art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeżeli pozwany uważa, że spłacił kredyt w całości lub w większej części, winien to udowodnić. Powód, czy nawet bank, nie ma możliwości udowodnienia faktu negatywnego, tj. że pozwany nie spłacił kredytu. W sytuacji gdy zachowanie się dłużnika w wykonaniu zobowiązania ma polegać na daniu lub czynieniu, pojawia się wątpliwość o sposób przeprowadzenia przez wierzyciela dowodu na fakt niewykonania zobowiązania. Przeprowadzenie wspomnianego dowodu o charakterze negatywnym jest niemożliwe. W takich sytuacjach to dłużnik, broniąc się przed zarzutem niewykonania lub nienależytego zobowiązania, powinien przedstawić dowód spełnienia świadczenia. Obowiązujący system prawny uwzględnia oczekiwania dłużnika i wychodzi naprzeciw jego oczekiwaniom, pomagając mu w uzyskaniu dowodów wykonania zobowiązania (art. 462–463 k.c.). Zatem gdyby pozwany spłacił kredyt w całości, czy w większej części, zapewne dysponowałby dowodami spłaty poszczególnych rat, np. dowodami wpłat pieniędzy do kasy banku, potwierdzeniami przelewów. Tzw. fakty negatywne mogą być dowodzone za pomocą dowodów faktów pozytywnych przeciwnych, których istnienie wyłącza twierdzoną okoliczność negatywną. W związku z tym przyjmuje się następujące reguły odnoszące się do rozkładu ciężaru dowodu: a) faktów, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe) powinien w zasadzie dowieść powód; b) faktów tamujących oraz niweczających powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany. Powód udowodnił, że pozwany zawarł z bankiem kredyt i udowodnił fakt nabycia wierzytelności i udowodnił wymagalność kredytu. Pozwany nie udowodnił, że spłacił kredyt w całości czy też w przeważającej części. Dołączone przez niego potwierdzenia wpłat wskazują, że dokonywał on wpłat na konto Komornika Sądowego prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez poprzedniego wierzyciela. Okoliczność ta nie była jednak kwestionowana przez powoda, który przysługującą mu wierzytelność pomniejszył o kwoty wpłacone przez pozwanego. Co do kwot wpłaconych po dniu wniesienia pozwu, tj. co do łącznej kwoty 693,92 zł powód cofnął powództwo, gdyż o tę kwotę pomniejszył należność w wysokości 1.528,46 zł przysługującą mu z tytułu odsetek karnych.

Wobec tego, że pozwany dokonał jeszcze jednej wpłaty 400 zł, dokonanej w listopadzie 2015 roku, kwotę tę po potrąceniu kosztów egzekucyjnych, w wysokości 336,85 zł należało odliczyć od kwoty pozostałego do zapłaty kapitału.

Jeszcze raz podkreślić należy, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, stanowił dowód w niniejszej sprawie – jako dokument prywatny (zob. wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 29 sierpnia 2016 r., I C 654/16, LEX nr 2108136, a stan faktyczny w tamtej sprawie był zbliżony do rozpoznawanej sprawy). W wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r. (I ACa 824/14) nie uznano za udowodnione istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz faktu jej nabycia w drodze przelewu dlatego, iż na okoliczności te przedstawiono jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. W niniejszej sprawie tak nie jest. Powyższe okoliczności, obok wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, potwierdzają: umowa sprzedaży wierzytelności (poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda - radcę prawnego), wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, umowa kredytu, bankowy tytuł egzekucyjny, postanowienie Sądu w Sosnowcu o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, zawiadomienie Komornika Sądowego o wszczęciu egzekucji, załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności, w treści którego wymieniono i opisano dług pozwanego. Ów ciąg dowodowy, jako ostatnie ogniwo, uzupełnia dokument prywatny - wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego - który potwierdza nabycie wierzytelności przez powoda W załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności, w treści którego wymieniono i opisano dług pozwanego, nie uwidoczniiono danych dotyczących pozostałych dłużników, ale jest to zrozumiałe z uwagi na konieczność ochrony tajemnic: przedsiębiorstwa powoda i bankowej oraz z uwagi na ochronę danych osobowych. W żadnym wypadku nie osłabia to mocy dowodowej w/w dokumentu w stosunku do pozwanego.

Także w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726, stwierdzono, że wyciągi z ksiąg bankowych stanowią co najmniej dokumenty prywatne, a nie dokumenty urzędowe. W tej sprawie sąd w uzasadnieniu stwierdził, że „powodowy bank posiadał dowód w postaci dokumentu prywatnego, potwierdzającego zadłużenia, czego z kolei pozwani nie zdołali skutecznie zakwestionować, nie podważając ani wiarygodności, ani rzetelności tego dokumentu. Nie wykazali, że faktycznie spłacili zaciągnięty kredyt w całości bądź w części, zarówno w odniesieniu do kapitału, jak i do odsetek, względnie że ustalone przez bank zadłużenie jest niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Pozwani w sprawie nie podjęli w tym zakresie w istocie żadnej inicjatywy dowodowej poza własnymi twierdzeniami negującymi obowiązek spłaty rzezonego zadłużenia, co wobec treści powołanego wyciągu z ksiąg bankowych nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanych skutku. Uwadze pozwanych umknęła rządząca procesem cywilnym zasada kontradiktoryjności oraz zasada rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. w zw. z art. 230 i 217 k.p.c.), w myśl której to na stronie, która z określonych okoliczności wywodzi skutki prawne, spoczywa ciężar ich dowodu. Tymczasem pozwani próbując podważyć powołane przez powodowy bank dowody nie zdołali w tym zakresie zaoferować żadnych konkretnych środków dowodowych, w tym choćby potwierdzeń dokonanych spłat, czy dowodu z opinii odpowiedniego biegłego na okoliczność kontroli rachunków powodowego banku w odniesieniu do pozwanych oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez bank dochodzonego zadłużenia”.

Zatem pozwany W. S. mógł podważyć powołane przez powoda żądając przeprowadzenia dowodu z opinii odpowiedniego biegłego z zakresu rachunkowości i finansów na okoliczność kontroli rachunków powoda w odniesieniu do pozwanego oraz weryfikacji poprawności wyliczenia przez bank i powoda dochodzonego zadłużenia.

Sąd wskazuje także, że wysokość o jaką pomniejszeniu ulegała przysługująca wierzycielowi wierzytelność była niższa od kwot wpłacanych przez pozwanego. Jest to sytuacja całkowicie typowa, a związana z koniecznością dokonywania przez komornika potrąceń wpłacanych środków o koszty prowadzonego postępowania egzekucyjnego. Dlatego też nie cała kwota widniejąca w potwierdzeniu przelewu była przekazywana na konto wierzyciela. Według art. 34 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, koszty działalności egzekucyjnej komornika obejmują: koszty osobowe i rzeczowe ponoszone w związku z prowadzoną działalnością egzekucyjną, koszty ochrony zajętego mienia i niezbędnej ochrony osobistej oraz ubezpieczenia mienia kancelarii i własnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, koszty przejazdów w miejscowości będącej siedzibą komornika, korespondencji, obrotu pieniężnego, przewozu drobnych ruchomości niewymagających transportu specjalistycznego, obowiązkowe opłaty na samorząd komorniczy ponoszone zgodnie z przepisami ustawy oraz inne koszty niezbędne do wykonywania czynności egzekucyjnych

oraz czynności przewidziane przepisami ustawy. Następny zaś artykuł stanowi, że koszty, o których mowa w art. 34, komornik pokrywa z uzyskanych opłat egzekucyjnych. Art. 770 k.p.c. stanowi, że to dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji, a same koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Komornik ustala koszt egzekucji pod warunkiem, poprowadzenie egzekucji należy do niego. Ponadto, zgodnie z art. 1025 kodeksu postępowania cywilnego, to właśnie koszty egzekucyjne muszą zostać pokryte w pierwszej kolejności, przed innymi świadczeniami

Niezasadny okazał się również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia. Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Termin przedawnienia roszczeń z umowy kredytu wynosi 3 lata, od dnia w którym roszczenie stało się wymagalne.

Wskazać należy, że w sytuacji niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo gdy kredyt nie jest spłacany, bank może wypowiedzieć zawartą umowę kredytową. W takim przypadku całość niespłaconego kredytu staje się wymagalna, a pozostałe do spłaty raty, powinny zostać zapłacone od razu. W tym momencie rozpoczyna też swój bieg trzyletni okres przedawnienia do wszystkich, niewymagalnych przed wypowiedzeniem umowy, rat.

Jak wynika z akt sprawy umowa kredytu została wypowiedziana w dniu 22 listopada 2012 roku z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Wobec wypowiedzenia tej umowy, cała wierzytelność stała się wymagalna w dniu 21 grudnia 2012 roku, zatem 3 letni termin przedawnienia upłynąłby w dniu 21 grudnia 2015 roku.

Powód wniósł pozew w dniu 14 września 2015 roku, zatem przed upływem terminu przedawnienia.

Na marginesie zauważyć należy, że wbrew stanowisku powoda, złożenie wniosku w dniu 29 lipca 2013 roku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie wywołało skutku z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. wobec nabywcy wierzytelności - powoda, który nie jest bankiem (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r., III CZP 17/17, w której stwierdzono, że „Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem”, a także uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 69 ustawy Prawo bankowe w zw. z art. 509 § 1 kc w zw. z § 1 i 4 umowy kredytu zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 13.466,09 zł albowiem pozwany nie udowodnił, że spłacił kredyt w tej wysokości. Na kwotę tę złożyły się: kwota 11.835,24 zł stanowiąca należność tytułem niespłaconej części kapitału (12.172,09 – 336,85 zł) oraz kwota 1.630,89 zł (796,35 + (...),46 – 693,92 zł) tytułem skapitalizowanych odsetek karnych.

Sąd w pkt 3 wyroku oddalił powództwo w pozostałym zakresie, to jest co do kwoty 336,85 zł. Jak bowiem wskazywał sam pozwany i co wynika z akt egzekucyjnych Km 6974/13, pozwany dokonał ostatniej wpłaty na poczet długu w kwocie 400 zł w listopadzie 2015 roku. Wskazuje na to również potwierdzenie przelewu (k. 128). Po potrąceniu kosztów egzekucyjnych ostateczna kwota 336,85 zł została przekazana wierzycielowi przez komornika. Wobec tego, że powód nie wypowiedział się co do tej okoliczności, nie cofnął w tym zakresie powództwa, należało powództwo w tej części oddalić.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 kc. Równocześnie w związku ze zmianą przepisów - art. 481 § 1 oraz art. 481 § 2² kc od 1 stycznia 2016 r., Sąd ograniczył od 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP do wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie tj. w wysokości nieprzekraczającej w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych, tj. wysokości równej stopie referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych.

Mając na uwadze, iż powód cofnął pozew co do kwoty 693,92 zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia Sąd w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 kpc umorzył postępowanie w tym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 100 zdanie drugie k.p.c. Mając na uwadze, iż powództwo został oddalone jedynie w nieznaczonej części (tylko co do kwoty 336,85 zł), Sąd włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów i zasądził w punkcie 5 wyroku od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.143,82 zł. Na koszty te składa się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda, będącego radcą prawnym, ustalone na kwotę 2400 zł – stosownie do § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. 2013 r. poz. 490 ze zm.) – znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r. poz. 1804 ze zm.); opłata skarbową od pełnomocnictwa, wynosząca 17 zł oraz opłata sądowa w wysokości 725 zł (182 zł + 543 zł), a także kwota 1,82 zł jako poniesiona przez powoda opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności w chwili składania elektronicznego pozwu.

SSR Paweł Rozpara